

„Kust ja tussed? Mikspärrast ni warra?”
küüsik tallopoeg.

„Mul ei polnud rahho; ma piddin teie jure tulsema. Vosse ma keigel ööl mitte silmad kinni janud, ja mul on häbbi, et ma teie käest ollen warrastanud. Ei wei ma sedda ärrameista, kuidas sadanä sin nenda on petnud, et ma sedda patto ollen teinud? Andke mulle andeks ja unnustage sedda ärra.”

Tallopoeg olli tedda omma tappa viinud, istus ta jure mahha ja hakkas temmaga nüüd innimesje süddaine kurjussest räkima ja seist, kuidas innimesse südda on kauvalam petma, kui mingisugune mu aßi ja kui suurt patto ta olli teinud. Ta õppetas tedda, kuidas pat innimest ni waesekö ja willetsaks teeb ja kuidas Jummal a õige viibha ja igga venne hukkatus tedda otab, kes pattust ei pöra. Ta lõi Piibli ramato lahti ja lugges temmale need salmid ette, kuus seos kirjotud on, et vargad ei pea mitte

Jummal a riki pärrima; siis sulutas ta temmale meie kalli Ünnisteggia Jeesusse Kristusje nimme, kes on tulnud, pattused önsaks tegema, ja kes omma werre läbbi ka tedda surmaast ja hukkatussest wöttaks peasta, kui ta agga uksus tedda omma süddamedje waasto wöttaks ja keigest melest temma pole hoialo.

Sest päriast nähti sedda woeràst jaggedaste tallopoja jures. Ta läks ka tihti kiriko ja Jézanda armo lauale. Temma naabred pannid sedda kül inimes, et temma mäas nüüd üsna teine lugus olli, kui enemuisste, kuus ta pilkhatte kildas olli istunud, hobelatte noui järel käinud ja pattude tee peal seisnud. Nenimad hakkasid tedda ka teotaina ja föimama. Agga se ei seggand mitte ta meelet. Jummal a arm olli temmaga ja aitüs tedda, et ta usso ja omma triuusse siisse jäi ja et ta mitmele Jummal a üpris sure hallastusse tähhelkö sai, mis kurjateggiatest Jummal a tössised lapsed sünmitab,